

Vlak je logicky stále ještě jednou z nejoblíbenějších rekvizit příběhů trampů. Byť už mnozí dávno nejeli a namlouvají si, že vlakem se dnes už nedá takřka nikam dorazit. Povídka popisuje příběh, který se velmi podobně odehrál a stojí se nad ní zamyslet. Naproti tomu básnička je raritní. V poezii se lokomotivy, koleje, nádraží sice objevují často, ovšem věnovat celou báseň elektrické jednotce je vskutku rarita.

Příjemné čtení

City Frog

Lásko moje, dopij grog.
Blíží se sem CityFrog,
rachotí již z dále kola.
Cesta volá! Cesta volá!

Uhni trochu doprava.
Je to rychlá souprava,
smetla by nás v krátké chvíli,
ač již nyní brzdy kvílí.

Uhni ještě raději.
Posílíš tak naději,
která v nás již léta dříme:
ve zdraví že nastoupíme.

Vysněná již souprava
u perónu přistává.
Dvěře se jí otvírají.
Uvnitř je pak jako v ráji.

Skrze okna, ze stínu,
sledujeme krajinu.
Zběsile se venku míhá.
Jak to stíhá? Jak to stíhá?!

Ač se v každé vteřině
ke konečné blížíme,
jízdu jsme jak omámeni...
To se cení. To se cení!

Na konečné – po právu –
opouštíme soupravu.
Zřím, že tě též okouzila...
Užij si jí, moje milá,

než ji jednou
– napořád –
do Třebové pošlou spát.

Miloš Hlávka

Hluchoněmý vlak

Páteční , odpolední slunce mě pálilo do levé tváře. Šlapal jsem po nedávno dokončené cyklostezce a přemýšlel, jak se všechno kolem mění. Před pár lety, zde ještě vedla železniční vlečka do místní továrny, vlak s několika vagóny jezdil asi dvakrát denně a letitá, oprýskaná mašinka se do mírného , ale táhlého kopce, vždy dost zapotila. Po levé straně trati se táhl lán pole , kde se vlnily klásky obilí a dnes se tu na mě ježí prales z ostropestřce mariánského . Asi nějaký nový trend našich zemědělců. Na pravém břehu stráně , kde občas mezi porosty šípku prokoukla skála z drolicí se opuky, se objevily první domky. V jednom z nich , v tom s oprýskaným , se šedým štítem, kdysi bývala moje bývalá. Zahrada pod domem hodně zpustla a vítr si škodolibě pohrával s rezavým , drátěným plotem. Bágel na zádech mě začal tlačit a tak jsem vrazil palce pod popruhy a přidal do kroku. Malé nádraží jsem měl na dohled. Sloužila na něm paní ve středních letech a modrá uniforma ji moc slušela. Před každým projíždějícím vlakem musela stáhnout závory, které byly asi padesát metrů od malé budovy s pokladnou. V letních měsících chodila jen ve světlomodré košili a záhyby košile se jí při každém jejím kroku tajemně vlnily. Dnes se závory zvedají automaticky a za okénkem pokladny se už nic nevnítí. Kamarádi už čekali na nádraží , bágely měli naskládány kolem staré pumpy bez vody . Jen jsme se stačili přivítat už bylo slyšet houkání přijíždějícího couráku . Jízdu vlakem jsem měl moc rád . Nejen že bylo z oken vidět daleko do kraje , ale prostředí ve vagónu bylo hodně kontaktní a bezprostřední. Tolik zajímavých postaviček člověk nikde jinde neuvidí, než ve vlaku nebo na nádraží. Vagón byl slušně naplněný , ale vzadu byly dvě lavice sedaček volné. Sundali jsme ze zad bágely , lokli si piva z plechovky a kořaleny z placatice. Vlak vjel do hustého , borového lesa a já v tom pološeru přivřel oči. Jste „ hluchoněmí „ ??? Kodrcání vlaku protnul výkřik paní průvodčí. Asi padesátiletá , pihovatá tvář s nepatrným knírkem pod nosem a začínajícími šedinami po stranách nedbalého účesu na mě špulila své masité rty. „ Promiňte , my jsme usnuli“ řekl jsem v sebeobraně a vykoktal „ Pětkrát do Blíževedel „ Hospoda na návsi hučela , jak jarní včelí úl. V pravém rohu, za studenými kamny, byl volný stůl. Objednali jsme si svíjanky a alkohol s lidskou tváří. Prsatá hostinská , s pletí lehce po sezóně, bez mrknutí přikývla a svou kyprou postavu bleskově otočila směrem k výčepu. Plné püllitry přesně dosedaly na reklamní tácky a při servírování tácku s pěti myslivci se paní hostinská lehce dotkla pravým prsem mé čepice z pивní pěny a zanechala tam malý kráter. Rychlým pohybem pěnu odmrštila na dřevěnou podlahu a vyštěkla „ Chlasej nebo ti to příště rozleju „ Dnes poprvé a naposledy jsme se všichni rozesmáli. Rána v lese mají zvláštní atmosféru. Ještě než se slunce prodere větvemi stromů , tak už si ptáci mohou vykřičet své zobáky. Je s podivem, jak tak malá hlavička, dokáže vydat tak silný a krásný tón. Všechny ty zvuky nějak zvláštně zapadají do sebe , a když jeden přestane , tak jiný začne. Kouř ze smolnaté borovice olizoval stěnu skalního převisu a tiše se ztrácel v korunách stromů. Voda v kotlíku vřela , / jak rád říkám / přímo kokotem a káva oslazená medem zavoněla až k poslednímu spícímu spacáku. Každý vybaloval ze žracáku svojí ranní porci a dával pozor ,

aby mu nepadla do směsi popela s pískem kolem ohniště. Snažil jsem se navodit nějaké neutrální téma hovoru , ale moc slov do uhašení snídaňového ohně nepadlo.

Kráčeli jsme lesní cestou , lemovanou pískovcovými , skalními útvary, jeden za druhým , beze slov a gest. Náš cíl cesty byl vzdálen asi šest hodin svižné chůze. Byl to bývalý , zájezdní hostinec , s bodrým hostinským a různými loveckými trofejemi a s obrázky císaře pána na stěnách. Kolem páté odpoledne jsme se blížili k našemu cíli a mlčky se těšili na oroseného Březňáka s usměvavou tváří na stěně poháru. „ Asi uděj „ řekl první z nás . Od dolního rybníka , kde se chata nalézala k nám vanul pach spáleného dřeva. Když jsme vyšli z lesa na mýtinu , odjížděla od hromady kouřících trámů, poslední dvě hasičská auta.

Do nádražní restaurace jsme se dověkli skoro za tmy a poručily si jen pivo, bez lidské tváře. Znuděně jsme koukali do sedající si pěny v pohárech a v tu chvíli prudce cvakly dveře výčepu a do místnosti přímo vtrhla skupinka turistů . Byli to lidé obou pohlaví a různého věku, ale ze všech vyzařovala nějaká zvláštní, pozitivní energie. Posadili se k dlouhému stolu a hned se začali poštuchovat, plácát po ramenou a propadat se ve zvláštní výbuchy smíchu. “ Idioti hluchoněmí , to nám ještě scházelo“ zavrčel naproti mně sedící kamarád. Skupinka „ němohlučných“ se dobře bavila, objednala si velkou mísu horkých párků a talíř hořčice a předháněli se , kdo na párku udrží více té žlutohnědé přílohy a vzájemně se tím krmili. Uprostřed nich seděl člověk s udržovaným plnovousem a vše s radostí pozoroval , jen občas se podíval na hodinky. Připadalo mi , že jsem na jeho prsou zahlédl lesknout se malou foukací harmoniku, kterou měl zavěšenou na koženém řemínku kolem krku. Ano , občas si ji přiložil ke rtům , ale žádné tóny jsem v tom všeobecném hospodském hluku nezaslechl. Muž s plnovousem se významně podíval na své zápěstí a pokynul na obsluhu lokálu.

Veselá skupinka se postavila na perón a čekala na příjezd vlaku. Souprava se skřípotem brzd zastavila , ale partu turistů to nijak nevyrušilo. Nastoupili organizovaně do poloprázdného vagónu. Vlak se cukavě rozjel a já upřeně hleděl na muže sedícího ode mne vpravo přes uličku. Muž přiložil lesklý předmět k udržovanému plnovousu a já zaslechl známé westernové tóny. Zavřel jsem oči a přehrával si film , ve kterém jsem tu melodii kdysi slyšel. „ Jste pane hluchý, už potřetí se vás ptám , kam ten lístek chcete? „ Pihovatý obličej s lehkým knírkem se netrpělivě zamračil. Civěl jsem udiveně do známé tváře a marně začal přemýšlet o názvu mojí výstupní stanice. Celý vagón ztichnul. Tím , že se průvodčí bojovně postavila mezi mne a ostatní cestující a celou svojí modrou uniformou mi bránila v rozhledu kolem sebe, jsem nemohl vidět, jak hráč na harmoniku sáhl klidným pohybem do kapsy své bundy a vyndal vlakový lístek. Pak vstal a lehce ji poklepal na rameno. Udiveně se na něj podívala a pak rychle spočítala skupinku cestujících, včetně mě. „ V pořádku , děkuji „ vykřikla a vztekle orazítkovala proužek papíru.

Hluchoněmý vlak dvakrát krátce zahoukal před blížícím se vjezdem do tunelu.

Luděk Don Šácha